

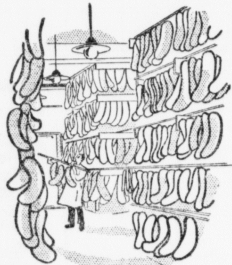
FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Tað eru roykpýlsurnar íð
duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundradtals nossligar roykpýlsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpýlsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddarar, vælsaltaðar og vælbúnar...

Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Vanlukutrygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jærber limonada
Vanillie limonada
Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og flæskur aftur. Sendið tómt góðs aftur!

EINAR WAAG Klakksvík.

Heðin Brú: Feðgar á ferð. 14

dýr, sum liggur og piátrar í haganum. Teir hava bæði sæð hana stórri og minni, enn hon er í nátt, og so tosa teir um tað: »Men altíð laggar hon, ongantið minnst eg skerpingin hava verið so harðan við hana«.

Teir royta hvør upp í sitt kneppi og breiða á stöðugólvið, kynda nógv afturat eldinum og leggja seg at sova.

Í lýsingini vakna teir við kaldan dreym, tað hoyrist mannamál. Teir leypa á fótur við róp: »Smátt verið teimum fyrri, nú eru teir her og stjála seið«.

Tá vóru tað bygdarmenn Lias Berintsar, teir hövdu leitað eftir honum alla náttina: »Tín fani, situr tú her. Hvi letur tú fólk ganga hamskipt og leita eftir tær, hvørva teg soleiðis burtur«, deila teir.

Lias Berint tókki synd í teimum, men helt, tað var ráðuligari at taka eitt sindur hvassliga ímóti teimum, tí annars fóru teir kanska at biðja seið: »Tað fari eg at ráða fyrri sjálvur, hvar eg fari. Eg eri friur maður, og ongan havi eg biðið leitað eftir mær, tí kundu sitið heima«.

So fóru leitngarmenninir sín veg.

Teir gomlu vælaðu sær um eldin og settu seiðaspannina út aftur. Nú vóru ikki stundir at sova meir, nú var at ansa eftir veiðini: »Tí tá ið dagurin kemur, fer skapningurin aftur at órógvast. — Á tað vælsignaða lív, at vaka uppi yvir veiði!«

Nakað út á degnum sluppu teir heim.

Nótameninir hövdu borið tíðindini aftur til bygdar um rekan, Ketil hevði funnið.

»Har siggja tit«, segði fólk, »hvat halda tit, Ketil dregur hann heim við sær til? Bara fyrri at lokka jörðina frá honum. Tað er ikki tað tíng, ið býðist, uttan hatta hevur klóurnar í tí. Hvat skuldi hann eisini leggja til brots at fara vestur á Vikar við nót til, hevur hann ikki rakað nógv mikið inn undir seg enn? Nei, tað er tað, ið eg sigi: Hatta tevjar, smátt signað«.

Og fólk tyrptist í vindeyguni at skortast, tá ið Ketil og Lias Berint komu niðaneftir. Óvitar stöðgaðu beint á vegnum og glöddu upp í eyguni á teimum. Summir lupu afturundir og róptu: Reka-lías.

Ketilskona tók væl ímóti teimum, hon hevði heitt kaffi og heit klæðir til teirra. Eldurin brímaði á fyrstaðnum: »Gud náði hann, ið ongan góðan hevur«, helt hon um Lias Berint.

»Nú fáa tit tykkum fyrst kaffi«, helt hon við teir. »Tá ið tit so eru farnir í turt, so skulu tit fáa dögurða. Farið so til songar«.

Teir gomlu tóku væl ímóti tí, hon gav teimum, men til songar vildu teir ikki fara. Tá ið teir vóru vorðnir heitir og mettir, fóru teir at brýna kryvjingarknivar: »Nú er fyrst at hugsa um veiðina,

áðrenn vit hugsa um svøvnina«.

Alt tað ljósa av degnum gekk til at fáa seiðin heim og býttan. Tað, sum Ketilshús átti, bóru teir niðan í hoygarðin og stoyttu tað har, tóku so haðani inn á roykstovugólvið at kryvja.

Men Kálvur gav frá sær: »Nú eri eg so móður, at eg orki ikki meir, tit kunna kryvja sjálv«.

»Tað verður av ongum«, sigur Ketil bitskur, »sum enn tú er móður, kemur tú at kryvja við okkum fyrri tí. Hvør heldur tú er ikki móður. Ongantið var eg eftirspurdur í tínum aldri, um enn eg var móður ella ikki, eg skuldi arbeiða, til liðugt var, so eg ikki kom til skammar, og so arbeiðið varð gjørt«. Ketil gav honum ein knív í hondina, og hann mátti kryvja.

Ketilskona tendraði ljós, flutti hönurnar inn í fjósið, tað bar ikki til at hava tær sitandi uppi í erva og skvøtta í kvöld. So setti hon skjúrtið upp, fekk sær ein knív í hondina og fór at hjálpa til: »Eg kann taka hönuna í við tykkum, hetta til eg fari at nátt«.

Tá kom prestur inn á gólvið og bað selja sær nakrar seiðir.

Tað var gaman í — hvussu nógvur, hann vildi hava — einar tretivu. Men tað skal einki kosta, tygum gjørdur so væl at læna okkum rossið hin dagin«.

»Jú, jú, tað var minst at gera«, prestur legði eina krónu á bonkarendan, so fór hann.

»Nú gjörði hann meg foyan«, helt Ketil, men kanska eg kann dugna honum eina hond afturfyrri seinri«.

Prestur var ikki meir enn farin, tá kom Klávus. Hann skeyt seg tvørtur yvir seiðarúgvuna inn á beinkin og legði seg á liðina. »Takk fái Gud, tit fingi so væl í nótni. Gud er góður, hann gevur eisini tí ómvenda syndaranum sín livsnering«.

»Hvussu livir tú nú, Klávus«, spyr Ketil, »er tú styrknaður aftur, eg hoyri at tú er so lítið í bygdini hjá okkum longur, tú er farin at vera so viðgongdur?«

Jú, hann kundi lata væl at, helt hann, náðismularnir hövdu verið tættir nú í seinastuni. Og tað sást eisini, at hann hevði nokk fyrri munin, hann var farin at sperra út kotið, og kona hansara var ikki innanholað longur, hon hevði fingið bók og nýggjar tenn.

»Eitt annað er við seiðinum«, sigur Klávus. »Seið fær bert tann, sum av Guds miskunn kann vinna sær hann upp úr sjónum. Tað heilsubrekaða vanlukudýrið kann bara frýta seg yvir, at vælsignislið dryppar niður yvir hini. Men pá tann eina dag, tá ið himmalins stjørnur detta niður, jörðins keldur upplástast og havið omsluttar het ganska land, tá skal hansara navn, sum hevur andað at tí dálparleysa neyðardýrinum í trongilsins tíð, verða innskrivað í lívsins bók«.